

Arrest

nr. 284 772 van 14 februari 2023
in de zaak RvV X en X / XI

In zake: 1. X
2. X
Beiden wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, handelend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen X (rolnummer X) en X (rolnummer X) die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 september 2022 inzake de minderjarige C. G. E. A. (hierna: verzoeker) en de minderjarige C. G. E. A. (hierna: verzoekster), werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 29 september 2022, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de respectievelijke rolnummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoekers broer en zus zijn en in acht genomen dat verzoekers

zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroepen op dezelfde argumenten, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 12 november 2019 in het gezelschap van hun moeder (G. D. C. N. S.) en haar nicht (N. M. V. L.).

Op 18 november 2019 diende de moeder van verzoekers een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 21 mei 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 december 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de moeder van verzoekers.

Op 3 januari 2022 diende de moeder van verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verklaarde dat verzoek niet-ontvankelijk op 15 april 2022. De moeder van verzoekers diende geen beroep in tegen deze beslissing.

2.2. Op 4 mei 2022 dienden verzoekers, wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder (samen de verzoekende partij), een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

2.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 9 juni 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 23 augustus 2022.

2.4. Op 16 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 20 september 2022 aangetekend verzonden.

2.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van C. G. E. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. Je werd geboren op (...) te Cuscatlan en woonde in Colonia Quesada – Cojutepeque (Cuscatlan). Je hebt daarna gedurende acht jaar in San Miguelito (San Salvador) gewoond. Nadien woonde je een jaar terug in Quesada, waarna je een jaar in Vista Hermosa – Cojutepeque verbleef. Ten slotte woonde je gedurende een vijftal maanden in Las Arboles - Lourdes, Colon. Je verliet El Salvador samen met je zus E. (...) A. (...) C. (...) G. (...) (CG (...); O.V. (...)), je moeder N. (...) C. (...) G. (...) D. (...) C. (...) (CG (...); O.V. (...)) en haar nicht N. (...) M. (...) V. (...) L. (...) (CG (...); O.V. (...)) op 12 november 2019 en jullie kwamen de volgende dag aan in België. Op 18 november 2019 diende je moeder een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in naam van jou en je zus als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 21 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Ze ging in beroep tegen deze beslissing. In haar arrest van 16 december 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de analyse en de beslissing van het CGVS. Op 3 januari 2022 diende je moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd niet-ontvankelijk verklaard op 15 april 2022. Ze diende geen beroep in tegen deze beslissing. Jij diende in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2022. Tijdens jouw persoonlijk onderhoud verklaar je een vrees te koesteren omwille van dezelfde redenen als je moeder. De situatie in El Salvador is gevaarlijk. Doordat je moeder op een gegeven moment stopte met renta te betalen aan de bendeleden van MS werd jullie hele gezin bedreigd. Je vreest te worden ontvoerd of vermoord. Daarnaast vreest je dat je zus zou worden verkracht. Bovendien ben je gewoon aan het leven in België, je hebt hier veel vrienden en kunt hier goed studeren. Ter staving van je verzoek leg je je originele paspoort (d.d. (...))

voor. Tevens leg je een usb-stick voor waarop de reeds door je moeder voorgelegde verklaringen op een opgeslagen stonden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen”. In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw moeder N. (...) C. (...) G. (...) D. (...) C. (...) (CG (...); O.V. (...)) aanhaalde ter staving van haar verzoeken. Je vrees niet te kunnen terugkeren naar je land omwille van problemen die zij ondervond met bendeleden. Indien bendeleden naar iemand op zoek zijn, wordt de hele familie geviséerd (CGVS p.9). Jouw moeder is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen (zie beslissingen CGVS en arrest RvV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken. Jouw profiel als jongere volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen (CGVS p.9). De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat je in jouw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat jou betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jij bleef hierover in gebreke. Zo dient te worden opgemerkt dat je nergens aangeeft zelf concrete problemen te hebben ondervonden in El Salvador. Je kwam nooit in aanraking met een bendelid en hebt geen concrete aanwijzingen dat je momenteel door hen geviséerd zou worden (CGVS p.10). Je kunt ook geen concrete voorbeelden geven van personen die werkelijk slachtoffer werden van de gevaarlijke situatie in El Salvador (CGVS p.11-12). Je vader, grootouders, ooms en tante verblijven tot op heden nog in El Salvador. Zij stellen het voor zover je weet allen goed (CGVS p.5-7). Dit alles wijst er allerminst op dat je bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar negatieve beslissing definitief werd op 15 april 2022 (CGVS p.12). Nochtans komen de motieven die je tijdens jouw verzoek van 4 mei 2022 aanhaalt grotendeels overeen met hetgeen zij tijdens haar verzoeken aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikte ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen. Dat je gewoon bent aan het leven in België, hier vrienden hebt en hier wil studeren, heeft geen uitstaans met jouw asielmotieven en is geenszins van die aard om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen (CGVS p.11-12). Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20220704.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat in jouw hoofdte geen eigen feiten werden aangehaald die een apart verzoek voor jou rechtvaardigen. Het verzoek van je zus E. (...) A. (...) C. (...) G. (...) (CG (...); O.V.(...)) wordt tevens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van E. A. C. G. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. Je werd geboren op (...) te Cuscatlan. Voor je vertrek woonde je in Las Arboles - Lourdes, Colon. Je verliet El Salvador samen met je broer E. (...) A. (...) C. (...) G. (...) (CG (...); O.V. (...)), je moeder N. (...) S. (...) G. (...) D. (...) C. (...) (CG (...); O.V. (...)) en haar nicht N. (...) M. (...) V. (...) L. (...) (CG (...); O.V. (...)) op 12 november 2019 en jullie kwamen de volgende dag aan in België. Op 18 november 2019 diende je moeder een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in naam van jou en je broer als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 21 mei 2021 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten. Ze ging in beroep tegen deze beslissing. In haar arrest van 16 december 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de analyse en de beslissing van het CGVS. Op 3 januari 2022 diende je moeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd niet-ontvankelijk verklaard op 15 april 2022. Ze diende geen

beroep in tegen deze beslissing. Jij diende in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op 4 mei 2022. Tijdens jouw persoonlijk onderhoud verklaar je een vrees te koesteren omwille van dezelfde redenen als je moeder. De situatie in El Salvador is gevaarlijk. Doordat je moeder op een gegeven moment stopte met renta te betalen aan de bendeleden van MS, werd jullie hele gezin bedreigd. Je vreest te worden ontvoerd, verkracht of vermoord. Ter staving van je verzoek leg je je originele paspoort (d.d. (...)) voor. Je broer legde tevens een usb-stick voor waarop de reeds door je moeder voorgelegde verklaringen op een opgeslagen stonden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een beslissing werd genomen”. In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw moeder N. (...) S. (...) G. (...) D. (...) C. (...) (CG (...); O.V. (...)) aanhaalde ter staving van haar verzoeken. Je vreest niet te kunnen terugkeren naar je land omwille van problemen die zij ondervond met bendeleden. Indien bendeleden naar iemand op zoek zijn, wordt de hele familie geviséerd (CGVS p.7, (...) p.9). Jouw moeder is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen (zie beslissingen CGVS en arrest RvV die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken. Jullie profiel als jongere volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen (CGVS 22/15478A p.9). De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat je in jouw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat jou betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en jullie bleven hierover in gebreke. Zo dient te worden opgemerkt dat je nergens aangeeft zelf concrete problemen te hebben ondervonden in El Salvador. Je kwam nooit in aanraking met een bendelid (CGVS p.7). Je vader, grootouders, ooms en tante verblijven tot op heden nog in El Salvador. Zij stellen het voor zover je broer weet allen goed (CGVS p.4-5, 22/15478A p.5-7). Dit alles wijst er allerminst op dat jullie bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren. Er dient tevens te worden gewezen op het feit dat jouw moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar negatieve beslissing definitief werd op 15 april 2022 (CGVS 22/15478A p.12). Nochtans komen de motieven die je tijdens jouw verzoek van 4 mei 2022 aanhaalt volledig overeen met hetgeen zij tijdens haar verzoeken aanhaalde. Er kan dus redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien deze motieven op waarheid zouden berusten, ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikte ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen. (...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De analyse van de subsidiaire beschermingsstatus is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 2.4.1.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 48/2 tot en met 48/7, 55/5 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS van 11 juli 2003 (hierna: het KB CGVS), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een uitgebreid theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten zij dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben. Verzoekers betogen verder dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers vorderen in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken toe aan de verzoekschriften.

Op 15 januari maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgend rapport:

- Human Rights Watch *"We can arrest anyone we want" Widespread Human Rights Violations Under El Salvador's State of Emergency* van december 2022.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.2.

Verder voeren verzoekers de schending aan van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling, die handelt over de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, *in casu* geschonden achten. Ook wat betreft het verbod van willekeur wordt in de verzoekschriften niet uiteengezet op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 27 van het PR CGVS wordt geschonden, dient te worden benadrukt dat artikel 27 van het PR CGVS luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

3.3.5. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 265 645 van 16 december 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekers dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde problemen met de bende MS-13.

Het volgend verzoek van verzoekers' moeder werd niet-ontvankelijk verklaard bij beslissing van het CGVS op 15 april 2022, verzoekers' moeder diende hiertegen geen beroep in.

3.3.6. Verzoekers dienen op 4 mei 2022 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.7. Op 23 augustus 2022 worden verzoekers gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissingen ten aanzien van de verzoekers wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen”.

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoekers nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekers kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.8. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijst verzoeker naar de problemen die zijn moeder had met de bende MS in El Salvador en dat ze naar aanleiding daarvan werd bedreigd, hij vreest te worden ontvoerd of te worden vermoord. Verzoeker wijst verder op de onveiligheid in het land naar aanleiding van de rivaliteit tussen de bendes en dat hij daardoor bang is om terug te keren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker CGVS, p. 9-11 (hierna: CGVS I). Verzoekster verwijst tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS naar de onveilige situatie in het land, de problemen die haar moeder had met de bende MS en de vrees om door de bendes te worden vermoord, verkracht of te worden ontvoerd. Verzoekster stelt voorts dat zij bang is om terug te keren naar El Salvador omdat zij een risico zou vormen voor haar familie die in het land verblijft (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 9 (hierna: CGVS II).

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) uit de administratieve dossiers blijkt dat hun verzoeken om internationale bescherming in wezen uitsluitend berusten op dezelfde gronden als deze die hun moeder aangehaald heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming van 18 november 2019, waarvan de beslissing definitief is. Verzoekers' moeder heeft immers de vermeende problemen met bendeleden aangehaald. Evenwel moet worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekers oordeelde dat zij er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat zij een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit werd bevestigd door de Raad in arrest nr. 265 645 van 16 december 2021;

(ii) de loutere verwijzing naar een profiel (als jongere) of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in het land van herkomst werkelijk zullen worden vervolgd of dat er voor wat verzoekers betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees in dit verband dient immers *in concreto* te worden aangetoond;

(iii) er dient te worden opgemerkt dat verzoekers nergens concrete problemen hebben aangegeven nu (a) verzoekers nooit in aanraking kwamen met bendeleden, (b) verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft dat hij momenteel door hen gevisieerd zou worden, (c) verzoeker geen concrete voorbeelden kan geven van personen die werkelijk slachtoffer werden van de gevaarlijke situatie in El Salvador en (d) de familie van verzoekers tot op heden nog in El Salvador verblijft en het goed stelt;

(iv) er dient te worden gewezen op het feit dat de moeder van verzoekers geen nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend nadat haar negatieve beslissing definitief werd op 15 april 2022. De vaststelling dat ze dat niet heeft gedaan, ondermijnt de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en doet vermoeden dat de moeder haar minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming liet indienen ten einde het recht op opvang, dan wel het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen;

(v) het feit dat verzoeker het leven in België gewoon is, hier vrienden heeft en hier wil studeren, heeft geen uitstaans met zijn asielmotieven en is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande bevindingen. Deze wil ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming;

(vi) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zullen worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling;

(vii) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.9. Na lezing van de administratieve dossiers dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekers ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.9.1. In zoverre verzoekers in de verzoekschriften stellen dat de vrees die hun moeder heeft geuit – met name de vrees om slachtoffer te worden van bendes –, eveneens in hun hoofde geldt, erkennen zij aldus dat zij zich voor hun verzoeken om internationale bescherming (minstens ten dele) steunen op dezelfde gronden als deze die hun moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 265 645 van 16 december 2021, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal van 21 mei 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekers. Met betrekking tot deze vrees voor de bendeleden wordt in voormeld arrest geoordeeld als volgt:

“Waar verzoekster het niet vreemd vindt waar werd vastgesteld dat verzoekster enerzijds stelde op aanraden van de politie te zijn verhuisd, doch anderzijds gewoon de renta betaalde, plaatst zij deze vaststelling niet in een ander daglicht. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekster na het advies van de politie de moeite nam om te verhuizen en vervolgens de renta gewoon betaalde. Te meer verzoekster te kennen gaf dat zij verhuisde om zich veiliger te voelen en omdat de bende wist waar zij werkte en de renta ook geïnd werd op haar werkplaats en niet bij verzoekster thuis. Het argument dat de politie haar klacht niet wilde noteren, maar haar de raad gaf om te verhuizen gezien de bendeleden vroeg of laat haar adres zouden te weten komen en haar daar bedreigen en afpersen, wijzigt hieraan niets. Het betoog dat zij de aanpassing van haar uurrooster had gevraagd en dat dit niet iets is wat van de ene dag op de andere dag kan worden georganiseerd, kan evenmin overtuigen. Van iemand wie op zijn werkplaats

wordt bedreigd en afgeperst, kan dan ook drastischere maatregelen worden verwacht dan een aanpassing van een uurrooster te meer geweten is dat dit niet iets is wat van de ene dag op de andere kan worden georganiseerd. Waar verzoekster aangeeft dat het stoppen met het betalen van renta risico's inhield en erop wijst dat zij het niet meer aankon om verder te betalen en elke maand in angst te leven, kan zij evenmin overtuigen.

De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekster plots zou beslissen om uit het niets te stoppen met de betaling van renta, terwijl zij zelf stelde te verwachten dat de bende haar iets zou aandoen, en zelfs haar of haar kinderen zou laten verdwijnen of zou vermoorden indien zij met de betalingen stopte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 17). In die optiek is het dan ook niet aannemelijk dat zij thans als reden om te stoppen met betalen aanvoert dat zij het niet meer aankon om elke maand in angst te leven. Het argument dat zij wist dat "hoe contanter zij betaalde, hoe sneller ze hun renta zouden opslaan", houdt evenmin steek gelet op het feit dat zij zich wel degelijk bewust was van de ernstige gevolgen die haar handelen voor haarzelf en haar kinderen zouden kunnen hebben. De vaststelling dat verzoekster zomaar, zonder bijkomende veiligheids garanties, stopte met het betalen van de renta is niet geloofwaardig en ondermijnt de bewering dat zij überhaupt renta diende te betalen. Het gegeven dat verzoekster na de betaling in februari beslist niet meer verder te betalen en dat het tot 18 mei zou duren voordat de bende iemand op verzoekster afstuurt om haar erop te wijzen dat zij de renta dient te betalen, draagt ook bij aan de ongeloofwaardigheid van haar relaas te meer verzoekster op dezelfde plaats bleef werken waar de renta eerder werd geïnd. Er kan redelijkerwijs verondersteld worden dat de bende verzoekster direct zou confronteren met haar weigering te betalen. Verzoekster woonde immers ook in een zone gedomineerd door bende MS, dezelfde bende als degene die haar afperste, wat eveneens doet vermoeden dat ze verzoekster ook gemakkelijk tot bij haar thuis hadden kunnen opsporen indien zij werkelijk weigerde renta te betalen.

Onverminderd het voorgaande acht de Raad het in navolging van het Commissariaat-generaal evenmin aannemelijk dat de bende, nadat verzoekster reeds drie maanden naliet te betalen, enkel een student dierengeneeskunde op haar zou afsturen om haar erop te wijzen dat zij de renta diende te betalen te meer uit objectieve landeninformatie, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat dergelijke bendes er dierstere werkwijzen op nahouden. Waar verzoekster aanvoert dat dit geen afdoende reden is om haar relaas in twijfel te trekken gaat zij voorbij aan de volledige motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas. Het gegeven dat haar verklaringen niet onmiddellijk grondslag vinden in algemene informatie, bevestigt de ongeloofwaardigheid van haar beweringen. Met het betoog dat verzoekster het niet ernstig vindt dat aan Whatsapp-berichten geen bewijswaarde kan worden toegeschreven gelet op hun manipuleerbaarheid en zij zich de vraag stelt hoe zij de data van berichten zou gemanipuleerd kunnen hebben, doet zij geen afbreuk aan het gegeven dat dergelijke berichten en/of de papieren neerslag ervan wel degelijk manipuleerbaar zijn, noch aan het feit dat dergelijke berichten die ter staving van het relaas worden bijgebracht dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Met het feit dat verzoekster stelde na ontvangst van dit Whatsapp-bericht een klacht te hebben ingediend bij de politie en dat haar verklaringen desbetreffend ook genoteerd werden, maar hier dan geen document van kan neerleggen, slaagt zij er evenmin in haar verklaringen concreet aannemelijk te maken of te staven. Waar verzoekster de motivering van de bestreden beslissing als "drogrekenen om het relaas in twijfel te trekken" bestempelt, kan zij dan ook geenszins worden gevolgd.

Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt voorts niet te begrijpen wat er tegenstrijdig is aan haar verklaringen en deze van haar niet en voert aan dat haar niet zich had vergist hetgeen menselijk is, en dit later tijdens het gehoor spontaan heeft rechtgezet. Verzoekster gaat hiermee voorbij aan de volgende pertinente motivering die hier voor de duidelijkheid en volledigheid wordt herhaald: "Vervolgens stelt u dat u in juni een telefoontje ontving waarbij er gezegd werd dat ze wisten waar uw kinderen naar school gingen, welke straten ze doorkruisten en op welk uur ze de microbus namen (CGVS, p.12). Echter stelt u nadien tegenstrijdig dat u na mei geen berichten meer ontving van de bende (CGVS, p.21). Ook stelt u niet tegenstrijdig dat u dit telefoontje tijdens de eerste dagen van oktober zou hebben verkregen (CGVS 1925086, p.9). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer dat dit in juni was (CGVS 1925086, p.16). Deze inconsistenties in jullie verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder. Bovendien is het eveneens opmerkelijk dat ze u in mei reeds een Whatsappbericht zouden sturen, maar u dan pas in juni zouden opbellen met bedreigingen. Indien de bende werkelijk uw telefoonnummer had, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze u dan wel vaker zouden bellen. Nochtans zou u pas in juli 2019 van nummer zijn veranderd (CGVS, p.21). Ook is het wederom vreemd dat er niet naar de achterstallige betalingen aan renta zou zijn verwezen in het telefoontje." (eigen onderlijning)

Waar zij thans aanvoert dat haar niet haar vergissing spontaan heeft rechtgezet verschoont of verklaart zij de tegenstrijdigheid in haar eigen verklaringen niet. Zelfs in het geval zou kunnen worden aangenomen dat verzoeksters niet zich heeft vergist, dan is dit enkele feit niet bij machte om het geheel aan vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen en de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Waar verzoekster zich wel de vraag stelt waar de verwerende partij de bewering dat verzoekster haar telefoonnummer langer in bezit had, op baseert, gaat zij voorbij aan de concrete motivering die opnieuw voor de duidelijkheid en volledigheid wordt herhaald: "Voorts zou uw echtgenoot op 27 oktober een telefoontje van de bende hebben ontvangen met de boodschap dat ze pistes hadden over waar u was (CGVS, p.13). Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de bende zou bellen met de boodschap dat ze 'pistes hebben over uw verblijfplaats'. Dit staat gelijk aan u de boodschap te geven om te verhuizen, want ze zijn u op het spoor. Ook is het niet aannemelijk dat ze plots, na u maandenlang te viseren, uw echtgenoot zouden opbellen. U stelt dat dit komt omdat hij naar de afzender van het Whatsappbericht belde (CGVS, p.21). Dit houdt echter geen steek aangezien ze uw echtgenoot dan al eerder hadden kunnen bellen met bedreigingen. Bovendien blijkt uit het Whatsappbericht dat u neerlegt dat u de afzender op 2 juni 2020 heeft geblokkeerd. Dit doet dan ook vermoeden dat u uw nummer waarop u de bedreigingen zou hebben ontvangen nog steeds in gebruik had, in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde. Bovendien wil dit zeggen dat de bende dan ook gewoon naar u hadden kunnen bellen over de vermoedelijke pistes. Uw verklaringen in dit verband doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven." (eigen onderlijning)

Aangezien verzoekster zelf verklaarde dat zij in juli 2019 haar telefoonnummer veranderde en uit het Whatsapp-bericht dat zij neerlegt blijkt dat zij de afzender op 2 juni 2020 heeft geblokkeerd, kan er wel degelijk op wijzen dat verzoekster het nummer waarop zij de bedreigingen zou hebben ontvangen nog steeds in gebruik had. Verzoekster ontkent deze vaststellingen niet en licht niet concreet toe waarom deze motivering naar eigen zeggen "geen steek zou houden". Met het verweer dat de handelingen van derden haar niet kunnen verweten worden, plaatst zij de voormelde pertinente vaststellingen die in hoofdzaak gebaseerd zijn op de door haar afgelegde verklaringen en deze van haar niet niet in een ander daglicht. Verzoekster geeft vervolgens aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken telkens werd onderbroken en de kans niet kreeg om alles te vertellen waardoor haar met betrekking tot de problemen die haar echtgenoot na haar vertrek nog zou hebben gekend geen tegenstrijdigheden kunnen worden verweten. Uit de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst, blijkt niet dat verzoekster werd onderbroken en dat zij niet in staat werd gesteld de belangrijkste aspecten van haar relaas mede te delen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoekster een bemerking met betrekking tot het eerste interview (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar toelichtte dat zij niet naar het parket ging (fiscalia), maar naar de procuraduria, doch werden er geen aanpassingen gemaakt met betrekking tot de problemen die haar echtgenoot kende na haar vertrek.

Verzoekster ontkende uitdrukkelijk dat er nog andere zaken waren die niet correct zijn weergegeven in de vragenlijst. Derhalve blijft de vaststelling dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot al twee maanden wordt lastig gevallen met telefoontjes, terwijl zij op de zetel van het Commissariaat-generaal stelde dat haar echtgenoot niets zei over berichten of telefoontjes en het enkel had over fysieke benadering, overeind. Hierbij komen dan nog de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar nicht, waarbij werd vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat de bende in augustus 2020 één keer haar man aansprak en naar haar vroeg, hem in september 2020 heeft beroofd en nogmaals naar haar heeft gevraagd om vervolgens te komen tot de verklaring dat de bende haar man zo'n twee keer per week benaderde en naar haar vroegen tot op het moment dat ze zijn telefoon stalen, terwijl verzoeksters niet aangaf dat verzoeksters echtgenoot op zijn werkplek werd aangesproken in augustus, dat hij daarna direct van werkroute was veranderd en na augustus geen problemen meer heeft gekend. Deze inconsistente verklaringen en het feit dat het niet geloofwaardig is dat de bende verzoeksters echtgenoot pas na een negental maanden na verzoeksters vertrek gaat aanspreken, ondersteunen de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas en het ontbreken van enige nood aan internationale bescherming. Waar zij aanvoert dat de verwerende partij tegenstrijdigheden zoekt waar er geen zijn bij de vaststellingen omtrent haar verklaringen aangaande de klacht die zij indiende bij de procureur-generaal, weerlegt zij de gedane vaststelling niet. Het feit dat verzoekster enerzijds verklaart dat de politie geen gevolg gaf aan haar aangifte is wel degelijk tegenstrijdig met de aangifte die zij zelf neerlegt en waaruit blijkt dat haar klacht van de politie werd doorgegeven aan het parket en dat er daar een nummer en een openbaar aanklager aan haar zaak werd toegewezen.

Het argument dat zij eerder obscene berichten had ontvangen met vrouwonvriendelijk taalgebruik, maar dat het bericht met de bedreiging was die haar aanzette om naar de procureur te stappen, is een post factum verklaring en louter ingegeven om de gedane vaststellingen enigszins verenigbaar te laten lijken, quod non. Verzoekster verklaarde immers bij de procureur-generaal dat zij een reeks berichten met bedreigingen ontving via Whatsapp, terwijl zij slechts één bericht neerlegt en ook in haar verklaringen

tijdens het persoonlijk onderhoud telkens slechts over één bericht spreekt waarin ook obscene woorden staan. (eigen onderlijning) Met de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat de politie zelf corrupt is, doet verzoekster geen enkele afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

Bijgevolg maakt zij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan haar profiel aannemelijk, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

2.5. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade. De voorgelegde documenten en hun beperkte inhoud worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet aannemelijk".

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekers elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

3.3.9.2. Zo verzoekers menen dat zij recht hebben op het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoekers om internationale bescherming als waarachtig overkomt. Wanneer zoals *in casu*, het relaas ongeloofwaardig overkomt, kan geen toepassing gemaakt worden van dit gegeven.

3.3.9.3. Verzoekers stellen verder in de verzoekschriften dat de manier waarop iemand reageert op een trauma sterk verschilt naar gelang de intrinsieke kenmerken van de persoon in kwestie en de bendes geen vast gedragspatroon vertonen. Tevens verwijzen zij naar het feit dat hun verklaringen overeenkomen met de *modus operandi* van de bendes die actief zijn in El Salvador en de *mind-set* van de ouders van verzoeker dan ook moet worden beoordeeld vanuit het juiste referentiekader. De Raad stelt vast dat dit elementen zijn die reeds werden onderzocht en beoordeeld in het kader van het verzoek van de moeder van verzoekers, en bijgevolg kunnen niet worden beschouwd als eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad merkt hierbij immers op dat verzoekers met hun betoog in de verzoekschriften geenszins aantonen dat deze elementen een ander licht werpen op voormelde beoordeling.

3.3.9.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen concreet verweer voeren tegen de motieven waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat:

(ii) de loutere verwijzing naar een profiel (als jongere) of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in het land van herkomst werkelijk zullen worden vervolgd of dat er voor wat verzoekers betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees in dit verband dient immers *in concreto* te worden aangetoond;

(iii) er dient te worden opgemerkt dat verzoekers nergens concrete problemen die ze zouden hebben ondervonden in El Salvador, hebben aangegeven nu (a) verzoekers nooit in aanraking kwamen met een bendelid, (b) verzoeker geen concrete aanwijzingen heeft dat hij momenteel door hen gevisieerd zou worden, (c) verzoeker geen concrete voorbeelden kan geven van personen die werkelijk slachtoffer werden van de gevaarlijke situatie in El Salvador en (d) de familie van verzoekers tot op heden nog in El Salvador verblijft en het goed stelt;

(iv) er dient tevens te worden gewezen op het feit dat de moeder van verzoekers geen nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend nadat haar negatieve beslissing definitief werd op 15 april 2022. De vaststelling dat ze dat niet heeft gedaan, ondermijnt de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en doet vermoeden dat hun moeder de mogelijkheid gebruikte om haar minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming in te dienen ten einde het recht op opvang, dan wel het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen;

(v) dat verzoeker het leven in België gewoon is, hier vrienden heeft en hier wil studeren, heeft geen uitstaans met zijn asielmotieven en is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande bevindingen. Deze wil ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat verzoekers geen specifieke en individuele elementen aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.9.5. In zoverre verzoekers in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vrezen om door criminele bendes te worden geïdoleerd omdat zij in het buitenland hebben verbleven en omdat zij over een zekere financiële draagkracht beschikken en daarnaast ook betogen dat “*zij in een ernstige precare financiële situatie zullen terechtkomen en dat hen opnieuw afpersing en/of bedreiging zal te beurt vallen, zeker zij nu de vlucht naar Europa hebben genomen*”, wijst de Raad erop dat op basis van de beschikbare landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Verzoekers tonen niet aan dat zij naar aanleiding van de vermeende problemen van hun moeder of door de elementen die zij hebben aangehaald (ontvoering, moord of verkrachting) een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekers zich in hun verzoekschriften tot een loutere bewering dat zij in El Salvador zullen terechtkomen in een ernstige precare financiële situatie, wat zij geenszins *in concreto* aannemelijk maken. Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen.

De Raad benadrukt dat een algemene precare socio-economische situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekers

tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij naar school zijn gegaan in El Salvador (CGVS I, p. 7, CGVS II, p. 5). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat hun moeder is opgeleid en als arts werkte in El Salvador en hun vader eveneens een job uitoefent (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 4). Eerste verzoeker bevestigt bovendien dat zij nog contact hebben met familieleden in El Salvador (CGVS I, p. 7), hetgeen wijst op een sociaal netwerk aldaar. Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande en rekening houdend met het feit dat zij zich in de verzoekschriften beperken tot blote beweringen in dit verband, bijgevolg niet aan dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Verzoekers benadrukken verder in de verzoekschriften dat ze geïntegreerd zijn in België, naar school gaan, één van de Belgische landstalen spreken en vriendjes hebben waardoor ze verknocht zijn aan de Belgische manier van leven. Verzoekers slagen er niet in middels hun betoog een ander licht te werpen op de vaststelling dat in arrest nr. 265 645 van 16 december 2021, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal van 21 mei 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de moeder van verzoekers, waarin werd geoordeeld dat zij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

3.3.9.6. Het algemene betoog in de verzoekschriften dat verzoekers in beginsel het nodige hebben gedaan om het CGVS in staat te stellen om hun dossier op een adequate wijze te onderzoeken en dat zij transparant zijn geweest met alle informatie en documenten in hun bezit en volkomen eerlijke verklaringen hebben afgelegd waar zij nog altijd formeel blijven achterstaan, is weinig dienstig nu *in casu* slechts de vraag aan de orde is of verzoekers eigen feiten aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, *quod non*.

De verwijzing van verzoekers in de verzoekschriften naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Singh e.a./België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh e.a./België) doet aan voorgaande geen afbreuk gezien dit arrest voornamelijk handelt over het feit dat bepaalde documenten onvolledig worden onderzocht wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekers hekelen dat het CGVS heeft verzaakt aan het formuleren van een intern vluchtalternatief en waar zij stellen dat zij in El Salvador bij niemand verhaal konden halen, laat staan bij de overheid, wijst de Raad er op dat vermits er in het arrest nr. 265 645 van 16 december 2021 door de Raad werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van de moeder van verzoekers of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en zij in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming, een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften verwijzen naar rechtspraak van de Raad, wordt herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

3.3.9.7. In ondergeschikte orde vorderen verzoekers in de verzoekschriften om hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekende partij ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bende gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet,

waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in geval van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers tonen in de verzoekschriften geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekers naar algemene informatie over El Salvador, zonder deze informatie concreet op zichzelf toe te passen, brengen verzoekers in de verzoekschriften geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat door verzoekers in de verzoekschriften wordt aangehaald, heeft betrekking op toeristen die naar El Salvador reizen en kan omwille van die reden ook niet volstaan om aan te tonen dat Salvadoraanse burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de aanvullende nota die verzoekers voorleggen (rechtsplegingsdossier, stuk 7) – met name een rapport van Human Rights Watch “*We Can Arrest Anyone We Want. Widespread Human Rights Violations Under El Salvador’s ‘State of Emergency’*” van december 2022 – tonen verzoekers niet aan dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen. Verzoekers beperken zich immers tot een verwijzing naar algemene informatie zonder evenwel *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk zullen worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico’s.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9.10. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.9.11. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers van verzoekers blijkt dat zij op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Daar waar verzoekers nog stellen dat de argumenten van het CGVS subjectief van aard zijn, dient erop gewezen dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van de dossiers en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan er worden vastgesteld dat het CGVS faalde in haar actieve samenwerkingsplicht.

3.3.11. Waar verzoekers vorderen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de

Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET